

Arrest

nr. 136 162 van 14 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 10 juli 2014 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat T. MOSKOFIDIS en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienden op 12 april 2011 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 10 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 14 december 2012 met nummer 93 669 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partijen.

Op 14 mei 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker ten aanzien van elk van de verzoekende partijen.

Op 21 mei 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 12 juli 2012 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 17 september 2012 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 oktober 2012 werd door de ambtenaar-geneesheer een medisch advies opgesteld.

Op 9 november 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

Op 3 december 2012 dienden de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 december 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 8 januari 2013 werd de aanvraag van 3 december 2012 door de verwerende partij onontvankelijk verklaard voor wat de medische problematiek van de tweede verzoekende partij betreft.

Bij beslissing van 11 januari 2013 werd de aanvraag van 3 december 2012 onontvankelijk verklaard voor wat de medische problematiek van de eerste verzoekende partij betreft.

Op 3 april 2014 werd door de ambtenaar-geneesheer een medisch advies opgesteld.

Bij beslissing van 8 april 2014 werd de aanvraag van 3 december 2012 door de verwerende partij ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze procedure is hangende.

Bij beslissing van 11 april 2014 werd de aanvraag van 21 december 2012 door de verwerende partij onontvankelijk verklaard.

Op 28 april 2014 dienden de verzoekende partijen een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 17 juni 2014 werd de aanvraag van 28 april 2014 onontvankelijk verklaard.

Op 7 juli 2014 werd door de ambtenaar-geneesheer een medisch advies opgesteld.

Bij beslissing van 10 juli 2014 werd de aanvraag van 28 april 2014 door de verwerende partij ongegrond verklaard.

Op 10 juli 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van elk van de verzoekende partijen.

Eveneens op 10 juli 2014 nam de verwerende partij de beslissing houdende een inreisverbod ten aanzien van elk van de verzoekende partijen. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“Dat verzoekers in het bezit werden gesteld van een inreisverbod voor een periode van drie jaar.

Dat de Vreemdelingenwet inderdaad toelaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing kunnen nemen tot inreisverbod van betrokkenen.

Dat deze Wet evenwel uitdrukkelijk stelt dat het inreisverbod gedurende een maximale periode van 3 jaren kan zijn.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in casu hebben geopteerd voor deze maximale periode van drie jaren, zonder uitdrukkelijk te motiveren waarom juist deze periode werd gekozen voor verzoekers.

Dat er dan ook geen enkele motivering in zake heeft plaatsgevonden.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

*De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.*

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

In casu kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd. In de bestreden beslissingen wordt enerzijds uitdrukkelijk aangegeven waarom een inreisverbod wordt opgelegd met name omdat er geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 21 mei 2012 betekend op 24 mei 2012 en verlengd tot 28 mei 2012 en anderzijds wordt uitdrukkelijk aangegeven waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, met name omdat de verzoekende partijen sedert hun eerste aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 21 mei 2012, nog twee afzonderlijke aanvragen (op 17 september 2012 en 3 december 2012) in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend, die allemaal negatief werden afgesloten en ook nog een aanvraag in toepassing van artikel 9bis hebben ingediend op 21 december 2012 welke eveneens negatief werd afgesloten, alsook voor het eerst asiel hebben aangevraagd op 12 april 2012, welke ook negatief werd afgesloten en niet binnen de gestelde termijn stappen hebben ondernomen om terug te keren naar het land van herkomst.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen geen schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht laten de verzoekende partijen na uiteen te zetten met welke concrete omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden door de verwerende partij. Noch tonen zij aan dat de verwerende partij *in casu* onzorgvuldig tewerk zou zijn gegaan. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU